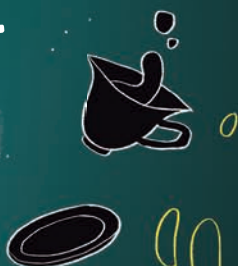

MARÍA RUBIO

K'VALL de KAZAAM

AL RESCAT DE
MISTER PERNIL

IL·LUSTRACIONS DE BEA TORMO

Estrella Polar

MARÍA RUBIO

VALL de KAZAAM

AL RESCAT DE MÍSTER PERNIL

IL·LUSTRACIONS DE BEA TORMO

Estrella Polar

*A la Isabela i el Javi,
i totes les abraçades que us guardo en la distància.*

M. R.

*A la meva família, els uns per educar-me
i els altres per aguantar-me, però sobretot,
gràcies a tots per donar-me suport. Us estimo.*

B. T.

Estrella Polar

Títol original: *Al rescate de Mister Jamón*

© del text: María Rubio, 2022

Representada per Tormenta, www.tormentallibros.com

© de les il·lustracions: Bea Tormo, 2022

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2022

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-343-3

Dipòsit legal: B. 18.853-2022

Imprès a Catalunya

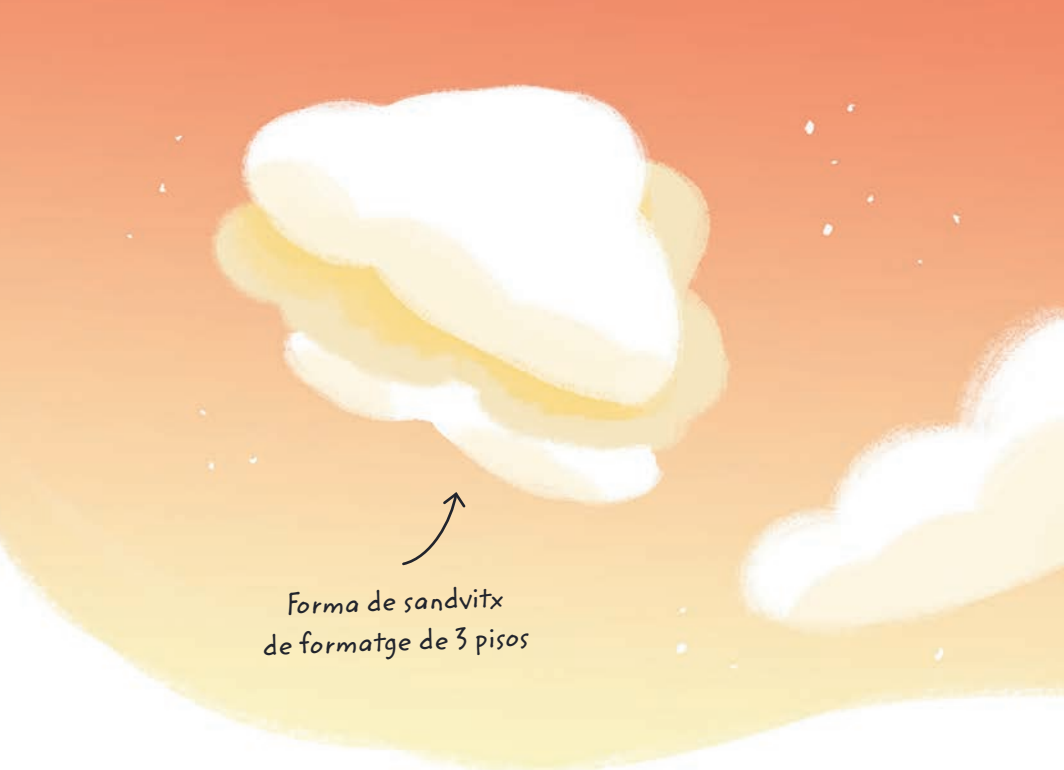
El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Feia un dia especialment **BONIC** a la Vall de Kazaam. Un sol radiant banyava uns petits núvols de cotó que suraven al cel. I no és parlar per parlar: aquí els núvols són de cotó de sucre de debò, i cadascun té un gust. Estols de dracs solcaven el cel i obrien les seves enormes boques per tastar els sabors diferents dels núvols. Els seus preferits eren els de **maduixa**, naturalment. Els dracs tenen un gust exquisit, que contrasta amb el seu alè especialment **PESTILENT**.

Als prats, tots els nens i nenes de Kazaam juga-

Forma de sandvitx
de formatge de 3 pisos

ven amb els cadellats de panda rosa, posaven a prova els seus poders màgics llançant **encanteris** o simplement estaven ajaguts a la fresca observant el cel i imaginant quina forma tenien els núvols.

I la Coco? Què devia estar fent la nostra protagonista en un dia tan **màgic** i perfecte com aquest?

Potser un drac l'havia portat a fer un tomb per les muntanyes?

Forma de
Theparapausaure

Núvol amb forma de...
eh... de... núvol

O potser estava provant noves màgies superpoderoses?

O donant la tabarra a Míster Pernil, el seu millor amic, perquè deixés de fer **SUDOKUS** a la gandulla del jardí i l'acompanyés a visitar les masmorres subterrànies de Kazaam per lluitar contra els trols?

Doncs res d'això. La Coco estava, contra tot pronòstic, **TANCADA** a la seva habitació estudiant.

Sí, sí. Com ho sents.

La Coco, l'**HEROÏNA** que havia salvat dues vegades la Vall de Kazaam (perquè ella mateixa se l'havia carregat abans, tot s'ha de dir), estava asseguda davant del seu escriptori, amb el nas enterrat en un munt de llibres d'història, fent un treball que li havia encomanat l'àvia Amàlia.

I per què la seva benvolguda iaïeta la sotmetia a una **TORTURA** així?

Doncs resulta que cada any, per aquestes dates, la Coco i els seus amics solien anar a un campament de màgia on s'entrenaven sense descans per millorar els seus encanteris i superpoders. Però aquest any s'havia cancel·lat per culpa d'una plaga d'esternupenats, que són uns ratpenats de la mida d'una papallona que se't posen sota el nas i et fan esternudar sense parar. I, és clar, amb els **esternuts** no hi ha manera de controlar la màgia: potser apuntes a un enemic i se te'n va la mà i acabes convertint la teva tieta en una granota.

El cas és que com que la seva àvia no volia que

perdés el temps, i menys encara que tornés a posar la vall en perill una altra vegada, va decidir encarregar-li un treball que la mantingués ocupada durant aquells dies.

Encara que, a la Coco, tot s'ha de dir, això no li feia gaire gràcia...

—**AAAARG!**—va udolar la Coco—. Això és un avoriment! Fa mil hores que soc aquí i no puc méeés! Necesito sortiir! —es va queixar, i després va deixar caure el cap sobre el llibre.

 PLONC!

L'àvia no va trigar a entrar, disposada a animar-la amb una *xocolata calenta*. Va deixar la tassa sobre l'escriptori i li va acariciar el cap amb suavitat.

—Què passa, bufona? —la va consolar amb afecte—. Saps que només fa vint minuts que estudies?

—Doncs m’han semblat **MIL HORES** —va respondre la Coco, amb el cap enterrat en un llibre.

L’Amàlia va observar el treball de la Coco.

—Però si ni tan sols has acabat d’escriure el títol!

—va exclamar assenyalant-ho.

—Perquè em canso! Això és un **rotllo!** —es va

queixar la Coco mentre arrossegava la cadira on estava asseguda per allunyar-se de l'escriptori fent un soroll que es va sentir a mitja vall.

GRRRRVUUNX!

—Coco, has de fer un **esforç**. —L'Amàlia intentava fer-la raonar—. És molt important conèixer la història del lloc on vius, tot el que hi va passar abans que tu naixessis. Si no coneixem els errors que es van cometre en el passat, podem repetir-los en el futur —va continuar—. Si no coneixes les teves **arrels**, no entendràs mai d'on vens. I si no saps d'on vens, no entendràs mai qui ets de debò.

—Buff, jo tinc molt clar qui soc! —va respondre la Coco, saltant de la cadira per posar-se dreta—. Ara mateix soc una nena que està farta d'estudiar i que toca el dos d'aquí! Això soc!

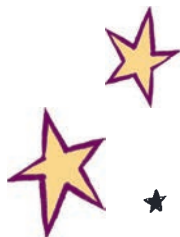
La Coco va fer ràpidament un petonet a la galta de l'àvia i va sortir de l'habitació a una velocitat **ULTRASÒNICA**.

—T'estimo molt, àvia! I moltes gràcies pels consells! Sé que tens raó, però, ja ho saps, necessito acció! —li cridava, mentre s'allunyava pel camí que portava cap al bosc.

L'àvia va sospirar, resignada, i va deixar que marxés. Sabia que quan la Coco no volia fer alguna cosa, no la podia convèncer ni amb un encanteri.

La Coco, com sempre que caminava a la recerca d'una nova **AVENTURA** perillosa i plena d'incertesa, va anar a buscar el seu millor amic, el Pernil, que és la persona (bé, el porc) de tot l'univers que més odia els perills i les incerteses.

Buscar el Pernil era molt fàcil, perquè era un porc de costums fixos i a aquella hora de la tarda només podia estar fent una d'aquestes tres coses:

- ★ Enllustrant la seva col·lecció d'adorns nadalencs. Els treia la pols cada tarda, encara que faltessin vuit mesos per a Nadal.
- ★ Prenent un frapuccino a la seva cafeteria favorita: La Frapuccineria.
- ★ Visitant el Museu del Bonsai. Una cosa que feia cada setmana; hi anava tant que li havien donat el carnet de **SOCI VIP** i havien posat el seu nom a una nova espècie d'arbret!

Però...

Quan la Coco va pujar a l'altell on el Pernil guardava els adorns de Nadal, el seu amic no estava netejant-los amb el plomall.

Quan la Coco va entrar a **La Frapuccineria**, el Pernil no estava xarrupant la seva beguda preferida amb una canyeta. I el pitjor de tot: quan la Coco va preguntar al recepcionista del Museu del Bonsai si havia vist el Pernil, l'home li va contestar que demà m'afaitaràs!

Vaja, que el Pernil no era enlloc. I això era preocupant. Perquè el Pernil sempre feia el mateix en els mateixos llocs i a la mateixa hora.

Si aquell dia no era en aquests llocs era, simplement, perquè havia **DESAPAREGUT**.

